

JOAN COLOMER CAMARASA, il·lustrador d'aquests fulls, nasqué a Girona l'any 1968. És llicenciat en belles arts per la Universitat de Barcelona. Ha estat becat pel *Ministerio de Educación y Ciencia del Govern espanyol* i per la Xunta de Galícia. Des de 1988 ha realitzat diverses exposicions individuals a Girona, Segòvia, Barcelona i Madrid. Ha participat en exposicions col·lectives a París i en moltes ciutats de l'Estat espanyol, des de Palma de Mallorca a Orense, passant per Girona, Barcelona, València, Múrcia, Sevilla, Madrid, Pamplona o Pontevedra.

SENSE PODER FER RES

PERE PRADA

Avi. Ed. Amós Belinchón

València, 1998

52 pàgines

EXPLICA LA LLEGENDA que els déus van decidir castigar Tàntal pels seus pecats, i el van condemnar a la fam i la set eternes. Per fer més dolorós el càstig, Tàntal tenia els aliments anhelats a l'abast de la mà, però alhora li eren del tot inaccessibles. Tot i que és molt difícil saber què s'amaga darrere la poesia de Pere Prada, *Avi* sembla voler parlar en part d'aquesta terrible sensació.

En efecte, Pere Prada ens proposa, en certa manera, la mirada d'un avi damunt de les coses, entre el distanciament i la sorpresa. Probablement, els ancians siguin els homes menys propensos a la fascinació, perquè han arribat a un punt que es troben de tornada de tot. Però no és menys cert que, al mateix temps (si més no en un món tan boig i frenètic com el que ens ha tocat viure), aquesta gent gran es troba destinada a conviure amb elements innovadors que encara poden alterar, malgrat els seus recels, la seva visió del món.

Però el més interessant de la figura de l'avi (almenys pel que sembla desprendre's de la poesia de Prada) és la capacitat d'haver desenvolupat una sensibilitat màxima al llarg de la vida. «Em xiuxiuegen a l'orella», un dels millors poemes del recull, mostra la gran escissió que això comporta, perquè les deficiències físiques pròpies de l'edat deixen l'avi al marge del ritme i les emocions del món. En aquest sentit, «Ofici» es mou en la mateixa línia: com més coses es tenen a dir i sentir, menys possibilitats hi ha de fer-ho.

Aprofundint en la figura de l'avi, *Pere Prada ens ofereix una rutina* que ja només es defineix pel trencament provocat per l'absència, una quotidianitat que mira enrere sense expectatives («Qui xoparà d'hàbit»). És quan la rutina d'un home depèn de la dels altres, tal com vol mostrar «Esperà que la néta acabés els exàmens», poema que enceta l'obra.

El cas és que, en alguns moments, la poesia de Pere Prada sembla posseïdora de la veritat absoluta, però en el fons és una poesia de preguntes punyents, que tenen por d'elles mateixes, com s'expressa, per exemple, al poema «Què?». Així, *Avi* no es troba mancat de certa reflexió existencial, el ressò de la qual apareix a poemes com «Mampara». Però allà on l'obra de l'empordanès arriba als seus millors moments és en el punt en què juga a qüestionar la realitat més quotidiana sense contemplacions.

Així, en poemes com «Escaquer» o «Banc» és on la poesia de Prada esdevé més reeixida, deixant desarmat el lector amb

una senzillesa aclaparadora i una gran capacitat de suggerir. El primer dels poemes esmentats planteja un joc tan ordenat i metòdic com els escacs, com la progressiva desfeta d'un mirall. La realitat és desordre des del moment que comencem a moure'ns, per molt que la normativitzem, de manera que tanta organització i jerarquia esdevenen absurdes. A «Banc», per la seva banda, apareix la fascinació pel fet que el món es mantingui aliè a fets individualment importants. «Banc» és una bona mostra de com Prada sap combinar en ocasions sàviament allò més temporal (com ara el Barça) amb allò essencial. La combinació de les dues coses és la terrible consciència de la insignificança de tot, de com l'ordre de les coses del món es manté i ridiculitza les nostres emocions més íntimes i intenses.

La introducció d'elements contemporanis és present de manera potser més innecessària a altres poemes, com «Llar», i en alguns casos esdevé poc interessant i inconsistent, com per exemple a «Barça». I és que en alguna ocasió el poeta es perd en una mena de jocs de paraules i rebuscats jeroglífics lingüístics, amb la sana ambició de desglossar la realitat de la manera més elemental, però que no acaben de donar uns resultats literaris gaire satisfactoris.

Amb tot, Prada tampoc s'amaga a l'hora de provocar que les seves referències a l'actualitat agafin forma de poesia compromesa, tal com es pot veure a «Pagès» o «Eutanàsia». Aquest darrer poema, una dura comparació entre els malalts terminals i els peixos trets de l'aigua que ja només acaben de viure per sofrir, presenta una capacitat de síntesi imatgística que acostia Prada a la sensibilitat i concisió de grans poetes d'aquest segle, com l'italià Giuseppe Ungaretti.

En definitiva, *Avi* és tot allò que és reflexió, una mirada passiva i profunda sobre la realitat. Aquest avi que assoleix el talent a l'hora de viure i no pot desenvolupar-lo per les seves mancances físiques bé podria ser una metàfora de la mateixa humanitat, limitada pel cos respecte dels somnis de l'ànima, com un Tàntal lligat sense poder fer res. Tot i així, els poemes d'*Avi* són en ocasions excessivament conceptuals, vàlids quan saben tenir una força de suggestió similar a un quadre de Magritte, però no quan creen una distància insalvable amb el lector.

David Cuenca Ros